

แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง

Guidelines for Tourism Development in Tham Le Khao Kob at Huaiyot District, Trang Province

ปรัชญา บุญเดช^{1*} และ แสงแข บุญศิริ²Prachaya Boondach^{1*} and Sangkae Punyasiri²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความต้องการของนักท่องเที่ยวด้านการท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง 2) เพื่อประเมินศักยภาพของการจัดการท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบอำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง และ 3) เพื่อสร้างแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอดจังหวัดตรัง การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง จำนวน 400 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบ t-test และสถิติทดสอบ F-test

ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวมีความต้องการด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 กล่าวคือ มีความต้องการในระดับมากที่สุด และนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อศักยภาพด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.97 กล่าวคือ มีศักยภาพอยู่ในระดับปานกลาง ผลการทดสอบสมมุติฐาน พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่ประกอบด้วย อายุ ภูมิภาค และรายได้ต่อเดือนของนักท่องเที่ยว ส่งผลต่อความต้องการด้านการท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรังที่แตกต่างกัน และปัจจัยส่วนบุคคลที่ประกอบด้วย รายได้ต่อเดือน ระดับการศึกษา และอาชีพของนักท่องเที่ยว ส่งผลต่อความคิดเห็นต่อศักยภาพการท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง ที่แตกต่างกัน จากการสังเคราะห์ผลการศึกษาในวัตถุประสงค์ 1 และ 2 นำมาสร้างเป็นแนวทางได้ คือ ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ควรดูแลในส่วนของกิจกรรมพายเรือให้มีความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน รวมทั้งปรับเส้นทางของกิจกรรมพายเรือให้มีความเหมาะสม เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยว

คำสำคัญ: การพัฒนาการท่องเที่ยวกิจกรรมทางการท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ

*Corresponding Author email: sangkae@gmail.com

¹ นิติระดับปริญญาโท หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ คณะการจัดการการท่องเที่ยว สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

² อาจารย์หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ คณะการจัดการการท่องเที่ยว สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

Abstract

The purposes of this research were 1) to study the demands of tourists in Tham Le Khao Kop, Huay Yot district, Trang province 2) to evaluate the potentials of tourism management in Tham Le Khao Kop, Huay Yot district, Trang province and 3) to propose a development guidelines for the tourism of Tham Le Khao Kop, Huay Yot district, Trang province. This study is quantitative research, collecting data from 400 Thai tourists who visited Tham Le Khao Kop, Huay Yot district, Trang province with a convenience sampling method. The research tool was a questionnaire. Statistics used to analyze the data were 1) Frequency 2) Mean 3) Standard Deviation 4) Statistic t-test 5) Statistic F-test (One-Way ANOVA)

The results found that tourists had the most demand of Activities at the mean of 4.33. Additionally, the tourists had the most potential of Access at the mean of 2.97 or the potential was in moderate level. The results of the hypothesis test showed that personal factors consisted of age, habitation and monthly income of tourists affecting to the tourism demand of Tham Le Khao Kop, Huay Yot district, Trang province differently. Furthermore, the personal factors concluded as follows monthly income, education and occupation of tourists affecting to the opinions on tourism potential of Tham Le Khao Kop, Huay Yot district, Trang province differently. Based on the synthesis of the results of the study, objectives 1 and 2 were developed as a guideline. The tourism activities. Take care of boating activities to ensure safety for life and property. It also adjusts the route of boating activities to be appropriate. To ensure the tourists.

Keyword: Tourism Development, Tourism Activities, Tham Le Khao Kop

บทนำ

ปัจจุบันการท่องเที่ยวถือได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญหลักที่จะเอื้ออำนวยประโยชน์แก่ประชากรในชุมชนท้องถิ่น ทั้งในเรื่องของการสร้างงาน สร้างอาชีพ และสร้างรายได้ให้กับคนในชุมชน รวมทั้งช่วยในการสนับสนุนให้เกิดการพัฒนา และเป็นการช่วยอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี เศรษฐกิจและสังคม (นิศา ชัชกุล, 2550)

ทั้งนี้ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ได้เปิดตัวโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศ ในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวรองและกลุ่มจังหวัดปี พ.ศ. 2559 กับโครงการ 12 เมืองต้องห้าม...พลาด พลัส (กองบรรณาธิการ ASTV ผู้จัดการออนไลน์, 2557) ซึ่งในส่วนของจังหวัดตรังก็ได้รับให้เป็น 12 เมืองต้องห้าม...พลาด พลัส จากเสน่ห์ของเมืองที่มีความสงบ เงียบและเรียบง่ายบวกกับวิถีวัฒนธรรมการกินที่เป็นเอกลักษณ์ ไม่ว่าจะเป็น หมูย่างหนังกรอบ ต้มช้ำคำโต ขนมเค้กมีรูเนื้อนุ่มลิ้น และเมนูพื้นบ้านอาหารพื้นเมืองอีกมากมาย จังหวัดตรัง มีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลที่มีความสวยงาม น้ำทะเลใส สะอาด หาดทรายขาวแล้วยังมีแหล่งท่องเที่ยวหรือแหล่งเรียนรู้ทางวัฒนธรรมที่มีความหลากหลาย รวมทั้งมีเทศกาลงานประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของภาคใต้ เช่น เทศกาล หมูย่าง เทศกาลขนมเค้ก งานวิวาห์ใต้สมุทร ผ้าทอนามหินศรีผ้าทอมือที่ขึ้นชื่อ รวมถึงกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีความหลากหลาย เช่น กิจกรรมเดินป่า ตกปลา ดำน้ำดูปะการัง กิจกรรมเที่ยวถ้ำ ล่องเรือ ดูนก ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ล้วนแล้วแต่สามารถสร้างรายได้และสร้างความประทับใจให้นักท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2559)

ถ้าเลเขากอบ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญแห่งหนึ่งของอำเภอห้วยยอด และได้รับการยกย่องให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ขึ้นชื่อของเมืองไทยอีกด้วย ถ้าเลมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่โดดเด่นในเรื่องความงดงามของธรรมชาติ แต่ในขณะเดียวกันการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ทั้งการบริหารจัดการด้านพื้นที่ สิ่งอำนวยความสะดวกด้านสาธารณูปโภค ที่พัก ร้านอาหาร และสินค้าของที่ระลึก ยังไม่เอื้ออำนวยต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว ประกอบกับประชาชนในพื้นที่ยังขาดความรู้ ความเข้าใจในเรื่องของการจัดการการท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว และด้านการมีส่วนร่วมของคนในท้องถิ่นก็ไม่เพียงพอที่จะรองรับนักท่องเที่ยว

จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว นักวิจัยโดยส่วนใหญ่จะศึกษาเกี่ยวกับความคาดหวังและการรับรู้ของนักท่องเที่ยว ศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจและพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในพื้นที่อื่น แต่ไม่ได้ศึกษาในพื้นที่ถ้าเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรังด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวถ้าเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง เพื่อรองรับความต้องการของนักท่องเที่ยว และเพิ่มศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวให้เกิดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมากขึ้น

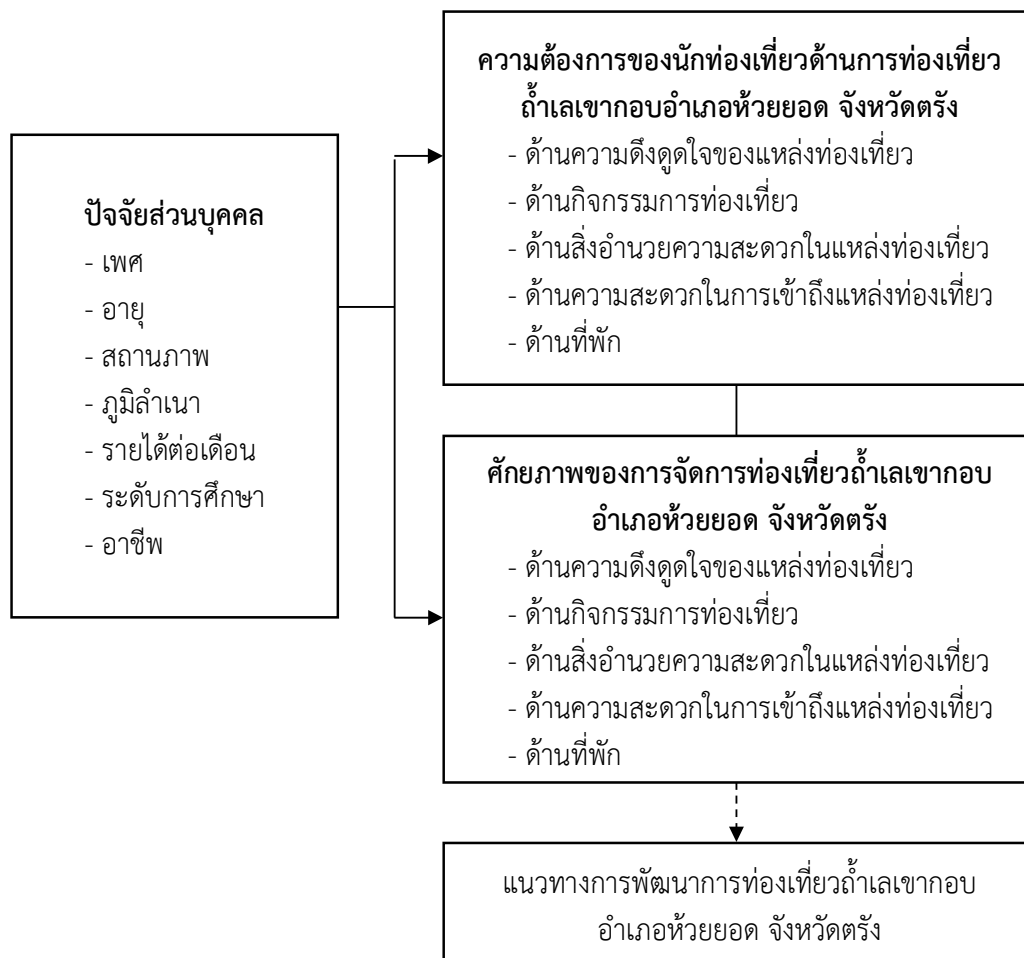
วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการของนักท่องเที่ยวด้านการท่องเที่ยวถ้าเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง
2. เพื่อประเมินศักยภาพของการจัดการท่องเที่ยวถ้าเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง
3. เพื่อสร้างแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวถ้าเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความต้องการของมนุษย์และความต้องการทางการท่องเที่ยว

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความต้องการของมนุษย์จะเกี่ยวข้องกับความต้องการความเป็นอยู่และการจิตใจของมนุษย์ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ (Hierarchy of Needs Theory) ของนักจิตวิทยา Abraham Maslow ที่คิดค้นขึ้นในปีค.ศ. 1943 เป็นทฤษฎีที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางและนำไปประยุกต์ใช้ทฤษฎีของมาสโลว์ (ชล ลี, 2555) มีสมมติฐานดังนี้

1. มนุษย์มีความต้องการและความต้องการนี้จะมียุ่ตลอดเวลาและไม่มีที่สิ้นสุด

2. ความต้องการของมนุษย์นั้นสามารถเรียงลำดับตามความสำคัญตั้งแต่ระดับต่ำสุดคือความต้องการขั้นพื้นฐานสูงขึ้นจนระดับขั้นสูงสุด

3. ความต้องการที่ได้รับมีการตอบสนองแล้วจะไม่ใช่สิ่งที่จูงใจพฤติกรรมของมนุษย์ต่อไปมนุษย์จะมีความต้องการในระดับสูงขึ้นซึ่งจะกลายเป็นสิ่งจูงใจแทน

4. ความต้องการของมนุษย์จะสลับซับซ้อนมนุษย์มีความต้องการหลายอย่างพร้อมกันได้ความต้องการอย่างหนึ่งอาจยังไม่ทันหมดไปความต้องการอย่างอื่นจะเกิดขึ้นได้

ลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ประกอบด้วย ความต้องการ 5 ประเภทดังนี้

1. ความต้องการของมนุษย์ทางกาย (Physiological Needs) ได้แก่ความต้องการพื้นฐานของมนุษย์เพื่อการดำรงชีวิตเช่นอาหารน้ำที่อยู่อาศัยอากาศการพักผ่อนเป็นต้นซึ่งเป็นความต้องการระดับต่ำที่สุด

2. ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety and Security Needs) ได้แก่ความต้องการความปลอดภัยจากอันตรายเช่นความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินความมั่นคงในงานตลอดจนความปลอดภัยจากภัยพิบัติที่อาจเกิดขึ้นได้จากการทำงาน

3. ความต้องการทางสังคม (Social or belongingness Needs) ได้แก่ความต้องการอยู่ในสังคมหรือความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน

4. ความต้องการเกียรติยศชื่อเสียง (Esteem Needs) ประกอบด้วย ความต้องการที่ตอบสนองความรู้สึกในคุณค่าของตนเองความต้องการให้ผู้อื่นยอมรับนับถือและความต้องการได้รับการยกย่องสรรเสริญมีชื่อเสียงเกียรติยศโดยการสร้างผลสำเร็จของงานให้เกิดคุณค่าและชื่อเสียงบุคลากรที่มีความต้องการเกียรติยศชื่อเสียงต้องการให้ผู้อื่นยอมรับในผลงาน

5. ความต้องการความสำเร็จในชีวิต (Self-Actualization Needs) ได้แก่ความต้องการใช้ความพยายามทักษะและศักยภาพสูงสุดที่มีอยู่ในตนเองให้เกิดผลสำเร็จตามที่นึกคิด หรือเป็นดังที่คาดหวังความต้องการความสำเร็จในชีวิตเป็นความต้องการสูงสุดที่มนุษย์คาดหวังและอาจเป็นไปได้ยากและหากบุคคลใดบรรลุความต้องการขั้นนี้ จะได้รับการยกย่องว่าเป็นบุคคลพิเศษ

ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความต้องการของมนุษย์ที่เป็นสาเหตุให้เกิดความต้องการที่แตกต่างกัน แบ่งออกได้เป็น 2 ปัจจัยหลักที่สำคัญคือปัจจัยด้านประชากรศาสตร์และปัจจัยด้านจิตวิทยา (Holloway and Robinson, 1995)

1. ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ (Demographic variable) ประกอบด้วย ข้อมูลสถิติเกี่ยวกับด้านประชากรศาสตร์เช่นจำนวนประชากรสามารถแยกตามลักษณะของประชากรศาสตร์ได้เป็นเพศอายุสถานภาพสมรสการศึกษา รายได้เป็นต้นนักการตลาดไม่เพียงแต่สนใจในข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ในปัจจุบันแต่ควรให้ความสนใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงหรือแนวโน้มของประชากรในโลกอีกด้วย

2. ปัจจัยด้านจิตวิทยา (Psychological variable) การศึกษาข้อมูลของการเปลี่ยนแปลงของประชากรไม่สามารถอธิบายถึงความต้องการความชอบและความพึงพอใจในสินค้าและบริการของมนุษย์ได้ปัจจัยด้านจิตวิทยาหรือการศึกษาความต้องการภายในที่เป็นแรงจูงใจในการซื้อสินค้าและบริการจึงมีความสำคัญเช่นกันซึ่งประชากรในแต่ละภูมิภาคหรือแต่ละประเทศจะมีวัฒนธรรมและค่านิยมที่แตกต่างกันส่งผลให้มีความชอบในการประกอบกิจกรรมในชีวิตประจำวันที่แตกต่างกัน

องค์ประกอบของการจัดการการท่องเที่ยว

กุลวดี ละม้ายเงิน (2552) กล่าวว่า การท่องเที่ยวจะประสบความสำเร็จได้นั้น แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ หรือที่เรียกว่า 5As ได้แก่

1. ความดึงดูดใจ (Attraction) หมายถึง ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่สามารถดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวได้ หรือมีลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของแหล่งท่องเที่ยว
2. ความสามารถในการเข้าถึง (Accessibility) หมายถึง ความสามารถที่จะดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวในการเดินทางมาเที่ยวชมแหล่งท่องเที่ยว
3. สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenity) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวไปยังสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง สิ่งที่นักท่องเที่ยวต้องการได้รับ คือ ความสะดวกสบายในการท่องเที่ยว มีการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกโครงสร้างพื้นฐานขึ้นในแหล่งท่องเที่ยว เช่น ไฟฟ้า ประปา ถนน ระบบการสื่อสารต่างๆ
4. ที่พัก (Accommodation) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวขึ้น สิ่งที่นักท่องเที่ยวมีความต้องการ คือ ที่พักแรม เนื่องจากในการเดินทางไปท่องเที่ยวขึ้นบางครั้งอาจมีการนอนพักค้างคืนภายในแหล่งท่องเที่ยว เพื่อการอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวควรมีการจัดบริการ ที่พักแรมภายในแหล่งท่องเที่ยวด้วย
5. กิจกรรม (Activity) หมายถึง กิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นภายในแหล่งท่องเที่ยว เช่น การเดินป่า การล่องแก่ง การพายเรือ กิจกรรมดำน้ำดูปะการัง หรือการจัดงานรื่นเริงต่างๆ ที่เป็นเอกลักษณ์ในแหล่งท่องเที่ยวขึ้นๆ เป็นต้น

แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว

การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง การสร้างความสมดุลระหว่างการใช้ประโยชน์ทางธุรกิจ ในการจัดสร้างพัฒนาและปรับปรุงกับการอนุรักษ์ทรัพยากรของแหล่งท่องเที่ยว การมีระบบการบริหารจัดการที่ดีประกอบด้วย แผนงาน แผนการเงิน และแผนบุคลากร เพื่อใช้เป็นกลไกในการพัฒนาคุณภาพของสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว รวมทั้งแผนการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว การพัฒนาบุคลากร การรักษาความปลอดภัย หรือการบริหารจัดการนักท่องเที่ยวหรือมาตรการควบคุมทั้งทางตรงหรือทางอ้อม เป็นปัจจัยสำคัญที่จะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ในระยะยาวต่อไป (กรมการท่องเที่ยว, 2557)

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

ความหมายของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวขึ้น มีนักวิชาการทางด้านการท่องเที่ยวได้ให้ความหมายไว้หลากหลาย ดังต่อไปนี้

มนัสสุวรรณ (2545) กล่าวว่าไว้ว่าการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเพื่อให้ประสบผลสำเร็จขึ้น มีสิ่งสำคัญที่ต้องนำมาประเมินประกอบการตัดสินใจในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวขึ้น ได้แก่ ความต้องการของผู้ท่องเที่ยวมากขึ้น ความสามารถในการให้บริการของผู้ท่องเที่ยวความสะดวกในการเดินทางมาท่องเที่ยว การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวและความสามารถที่จะรับได้ของพื้นที่ขึ้นๆที่จะประกอบด้วยความสามารถที่จะรับได้เชิงกายภาพความสามารถที่จะรับได้เชิงสังคมและความสามารถที่จะรับได้เชิงนิเวศ

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548) ได้กล่าวไว้ว่า การวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวตามหลักทางวิชาการนั้น ไม่ใช่เพียงการพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวที่เสื่อมโทรมให้ดีขึ้นเท่านั้นแต่ยังเป็นการพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวที่มีสภาพดีอยู่แล้วให้ดีขึ้นกว่าเดิมอีกด้วยจึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวดังนี้

1. ขั้นตอนของการจัดแบ่งเขตพื้นที่ใช้ประโยชน์ในทรัพยากรท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม
2. ขั้นตอนของการกำหนดสิ่งอำนวยความสะดวกทางด้านการท่องเที่ยวในแต่ละเขตของทรัพยากรท่องเที่ยว
3. ขั้นตอนของการส่งเสริมจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมเสริมในทรัพยากรท่องเที่ยว
4. ขั้นตอนของการประเมินขีดความสามารถในการรองรับของนักท่องเที่ยวแต่ละเขตพื้นที่ของทรัพยากรท่องเที่ยว
5. ขั้นตอนของการให้การศึกษาถึงผลกระทบของการพัฒนาการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมแก่หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนและผู้ประกอบธุรกิจ รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วน
6. ขั้นตอนของการจัดให้มีข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวต้องการรู้
7. ขั้นตอนของการจัดทำงบประมาณในการพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวให้เพียงพอ

นิศา ชัชกุล (2550) กล่าวถึงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวไว้ว่าการที่เราจะสร้างหรือพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นพื้นที่ที่ไม่น่าดึงดูดใจให้สามารถกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญและสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้นั้นจะต้องคำนึงถึงจุดสำคัญในด้านของสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติทั้งในด้านกายภาพหรือภูมิภาคนั้นที่ตั้งหรือชื่อเสียงของสถานที่ที่กระจายออกไปสู่โลกภายนอก

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พรศิริ บินนาราวี (2555) ศึกษาเกี่ยวกับความคาดหวังและการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อการท่องเที่ยวในอำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน และพบว่า ระดับความคาดหวังของนักท่องเที่ยวที่มีต่ออำเภอปาย ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านภาพลักษณ์ของสถานที่ท่องเที่ยว ด้านวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านการบริการอื่น ๆ โดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง

ธนภฤต สุทธินันท์โชติ (2559) ศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในอุทยานแห่งชาติธารเสด็จ - เกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี และพบว่า ระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติธารเสด็จ เกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ทั้งโดยภาพรวมและรายด้าน อยู่ในระดับปานกลาง

จิระพงศ์ ป้อมน้อย (2555) ศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจและพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่มีผลต่อการพัฒนาการด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์: กรณีศึกษา ตลาดน้ำคลองลัดมะยม เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร และพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ ระดับการศึกษา และภูมิภาคนั้นต่างกัน มีระดับความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

อติทยา บัวศรี และสุพาดา สิริกุดตา (2558) ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจและความภักดีของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในจังหวัดกาญจนบุรี และพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีสถานภาพสมรส ระดับการศึกษา และรายได้แตกต่างกัน มีความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในจังหวัดกาญจนบุรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ฉัตรชัย อินทสังข์ และดุชนิเทียมเทศ บุญมาสูงทรง (2555) ศึกษาเกี่ยวกับแหล่งข่าวสาร การท่องเที่ยวจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานนครราชสีมาตามการรับรู้ของนักท่องเที่ยวและพบว่าผลการเปรียบเทียบระดับการรับรู้ แหล่งข้อมูลข่าวสารของนักท่องเที่ยวในแต่ละด้านจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลที่ต่างกัน พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ด้านอายุ อาชีพ และรายได้ของครอบครัวของนักท่องเที่ยวที่ต่างกัน มีระดับการรับรู้ที่ต่างกัน ส่วนปัจจัยด้านเพศ และการศึกษาที่ต่างกันมีระดับการรับรู้ที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ณัฐพล สิริพรพิสุทธิ์(2559) ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในจังหวัดหนองคายที่มีผลต่อความพึงพอใจและความภักดีของนักท่องเที่ยวชาวไทย และพบว่า ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการมาเที่ยวจังหวัดหนองคายโดยรวมทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านสิ่งดึงดูดใจในการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และด้านกิจกรรมในการท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก

ชิตวร ประดิษฐ์รอด (2559) ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว และปัจจัยแรงจูงใจในการท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวปริมาณพลของคณวิทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร และพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความคิดเห็นของเรื่องการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก

มาศศุภา นิมบุญจาชนัก (2558) ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาองค์ประกอบทางการท่องเที่ยวและการมีส่วนร่วมของชุมชนที่มีผลต่อความยั่งยืนทางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเขาสนหนอกว้าว (อุทยานแห่งชาติเขาแหลม) และพบว่านักท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบทาง การท่องเที่ยวโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมากที่สุดคือด้านการบริการการท่องเที่ยวด้านที่พักด้านกิจกรรมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวด้านเส้นทางคมนาคมและด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษานี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ ประชากร คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เข้ามาท่องเที่ยวถ้าเลขา กอบ อ.ห้วยยอด จ.ตรัง จำนวน 56,095 คน (ข้อมูลจาก อบต. เขากอบ ปี พ.ศ. 2558) กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane, 1973) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามโดยศึกษาและสร้างเครื่องมือการวิจัยตามแนวทฤษฎี 5A ได้แก่ ด้านความดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว (Attraction) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (Activities) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (Amenities) ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Access) และด้านที่พัก (Accommodation) โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ภูมิลำเนา รายได้ต่อเดือน ระดับการศึกษา และอาชีพ ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อแหล่งท่องเที่ยวถ้าเล

เขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง และตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง โดยชุดคำถามประกอบด้วยคำถาม 25 ข้อให้เลือกตอบตามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ในส่วนของข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการของนักท่องเที่ยวที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ และศักยภาพของการจัดการแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ในการเปรียบเทียบข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลกับความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ และการเปรียบเทียบข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลกับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติทดสอบ t-test และสถิติทดสอบ F-test (One-Way ANOVA)

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

จากผลการศึกษา พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 228 คน (ร้อยละ 57.00) มีอายุอยู่ในช่วง 31-40 ปี จำนวน 146 คน (ร้อยละ 36.50) รองลงมา อายุ 21-30 ปี จำนวน 123 คน (ร้อยละ 30.75) จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 107 คน (ร้อยละ 26.75) มีสถานภาพโสด จำนวน 209 คน (ร้อยละ 52.25) มีอาชีพเป็นนักเรียน/นักศึกษา จำนวน 92 คน (ร้อยละ 23.00) รองลงมา มีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 91 คน (ร้อยละ 22.75) และมีอาชีพรับจ้างทั่วไป จำนวน 90 คน (ร้อยละ 22.50) มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ตอนล่าง จำนวน 239 คน (ร้อยละ 59.75) มีรายได้ต่อเดือน 5,001 – 10,000 บาท จำนวน 183 คน (ร้อยละ 45.75)

ผลการวิเคราะห์ระดับความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเล เขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับระดับความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง

ความต้องการของนักท่องเที่ยว	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความต้องการ
1. ด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว	4.25	0.45	มากที่สุด
2. ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว	4.33	0.44	มากที่สุด
3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว	4.31	0.36	มากที่สุด
4. ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	4.31	0.45	มากที่สุด
5. ด้านที่พัก	4.31	0.48	มากที่สุด
โดยรวม	4.30	0.32	มากที่สุด

จากตารางที่ 1 พบว่า ความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.30$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักท่องเที่ยวมีความต้องการต่อแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.33$) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และด้านที่พัก ($\bar{X} = 4.31$) และด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.25$)

ผลการวิเคราะห์ระดับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับระดับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง

ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	$\bar{X}$	S.D.	ระดับศักยภาพ
1. ด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว	2.96	0.64	ปานกลาง
2. ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว	2.91	0.67	ปานกลาง
3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว	2.94	0.55	ปานกลาง
4. ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	2.97	0.67	ปานกลาง
5. ด้านที่พัก	2.91	0.65	ปานกลาง
โดยรวม	2.94	0.53	ปานกลาง

จากตารางที่ 2 พบว่า ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.94$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวทั้ง 5 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X} = 2.97$) ด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X} = 2.96$) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X} = 2.94$) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวและด้านที่พัก ($\bar{X} = 2.91$) ตามลำดับ

ผลการเปรียบเทียบข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลกับความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง

1) เพศ พบว่านักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีเพศแตกต่างกัน มีความต้องการต่อแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรังโดยรวมไม่แตกต่างกันเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่านักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีเพศแตกต่างกันมีความต้องการด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวแตกต่างกัน ($\text{Sig.} = 0.047$) โดยนักท่องเที่ยวเพศชายมีความต้องการด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวมากกว่าเพศหญิง

2) อายุ พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีอายุแตกต่างกัน มีความต้องการต่อแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรังโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($\text{Sig.} = 0.003$) เมื่อ

พิจารณารายด้านพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยมีความต้องการด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Sig. = 0.013) และด้านที่พัก (Sig. = 0.001) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3) สถานภาพสมรส พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีความต้องการต่อแหล่งท่องเที่ยวถ้าเลขาขอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง ทั้งโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

4) ภูมิลำเนา พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกัน มีความต้องการต่อแหล่งท่องเที่ยวถ้าเลขาขอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรังโดยรวม (Sig. = 0.043) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่ามีความต้องการไม่แตกต่างกัน

5) รายได้ต่อเดือน พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน มีความต้องการต่อแหล่งท่องเที่ยวถ้าเลขาขอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรังโดยรวม (Sig. = 0.000) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยมีความต้องการด้านความดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว (Sig. = 0.001) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (Sig. = 0.000) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (Sig. = 0.000) ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Sig. = 0.002) และด้านที่พัก (Sig. = 0.036) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6) ระดับการศึกษา พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความต้องการต่อแหล่งท่องเที่ยวถ้าเลขาขอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรังโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยมีความต้องการด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Sig. = 0.025) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

7) อาชีพ พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีความต้องการต่อแหล่งท่องเที่ยวถ้าเลขาขอบ โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ผลการเปรียบเทียบข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลกับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว ถ้าเลขาขอบอำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง

1) เพศ พบว่านักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีเพศแตกต่างกัน ประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวถ้าเลขาขอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรังโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

2) อายุ พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีอายุแตกต่างกัน ประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวถ้าเลขาขอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรังโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว (Sig. = 0.032) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3) สถานภาพสมรส พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน ประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวถ้าเลขาขอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรังโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

4) ภูมิสำเนา พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีภูมิสำเนาแตกต่างกัน ประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง โดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาารายด้านพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านที่พัก (Sig. = 0.007) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5) รายได้ต่อเดือน พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน ประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรังโดยรวม (Sig. = 0.002) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาารายด้านพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว (Sig. = 0.027) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (Sig. = 0.010) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (Sig. = 0.023) ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Sig. = 0.016) และด้านที่พัก (Sig. = 0.001) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6) ระดับการศึกษา พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรังโดยรวม (Sig. = 0.010) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาารายด้านพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว (Sig. = 0.049) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (Sig. = 0.007) ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Sig. = 0.002) และด้านที่พัก (Sig. = 0.038) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

7) อาชีพ พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีอาชีพแตกต่างกัน ประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรังโดยรวมและรายด้าน (Sig. = 0.000) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

อภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาความต้องการของนักท่องเที่ยวด้านการท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง

จากการศึกษาความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อแหล่งท่องเที่ยว ถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง ทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และด้านที่พัก พบว่า โดยรวม นักท่องเที่ยวชาวไทยมีความต้องการในระดับมากที่สุด ซึ่งหมายถึง นักท่องเที่ยวชาวไทยมีความต้องการทางด้านกายภาพต่อแหล่งท่องเที่ยวมากที่สุด จากการที่เดินทางมาท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง ทั้งนี้ อาจเกิดจากทัศนคติเกี่ยวกับความปรารถนา หรือความต้องการของนักท่องเที่ยวที่คาดหวังว่าจะเกิดการท่องเที่ยวที่เขาต้องการจึงมีผลให้ระดับความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทยมีระดับสูงขึ้น เนื่องจากอิทธิพลของปัจจัยกำหนดความต้องการด้านต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงไป ได้แก่ ประสบการณ์จากการท่องเที่ยวจากสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ รวมถึงการได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง ที่เกินไปจากความเป็นจริง ทั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ พรศิริ บินนาราวี (2555) ผลการศึกษาพบว่า ระดับความคาดหวังของนักท่องเที่ยวที่มีต่ออำเภอปาย ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านภาพลักษณ์ของ

สถานที่ท่องเที่ยว ด้านวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านการบริการอื่น ๆ โดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง

การเปรียบเทียบความต้องการของนักท่องเที่ยวต่อแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความต้องการต่อแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง ได้แก่ อายุ สถานภาพ รายได้ต่อเดือน และระดับการศึกษา สอดคล้องกับงานวิจัยของ อติทยา บัวศรี และสุพาดา สิริฤทธา (2558) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจและความภักดีของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในจังหวัดกาญจนบุรี ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีสถานภาพสมรส ระดับการศึกษา และรายได้แตกต่างกัน มีความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในจังหวัดกาญจนบุรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฉัตรชัย อินทสังข์ และดุชนิ เทียมเทศ บุญมาสูงทรง (2555) ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ด้านอายุ อาชีพ และรายได้ของครอบครัวของนักท่องเที่ยวที่ต่างกัน มีระดับการรับรู้ที่ต่างกัน ส่วนปัจจัยด้านเพศ และการศึกษาที่ต่างกันมีระดับการรับรู้ที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อประเมินศักยภาพการท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง

จากการศึกษาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว ถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง ทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และด้านที่พัก พบว่าโดยรวมมีศักยภาพระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่านักท่องเที่ยวชาวไทยมีความต้องการสูงก่อนที่จะมาสัมผัสกับสถานที่จริง สอดคล้องกับงานวิจัยของ พรศิริ บินนาราวี (2555) ผลการศึกษาพบว่า ระดับการรับรู้จริงของนักท่องเที่ยวที่มีต่ออำเภอปาย ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านภาพลักษณ์ของสถานที่ท่องเที่ยว ด้านวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านการบริการอื่น ๆ ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับ ธนกฤต สุทธินนท์โชติ (2559) ผลการศึกษาพบว่า ระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติธารเสด็จ เกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ทั้งโดยภาพรวม และรายด้าน อยู่ในระดับปานกลาง

ปัจจัยที่มีผลต่อศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง ได้แก่ อายุ ภูมิฐานะ รายได้ต่อเดือน และระดับการศึกษา สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิระพงศ์ ป้อมน้อย (2555) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาความพึงพอใจและพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์: ในกรณีศึกษา ตลาดน้ำคลองลัดมะยม เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ ระดับการศึกษา และภูมิฐานะที่ต่างกัน มีระดับความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

อภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ที่ 3 เพื่อสร้างแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง

1) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยมีความต้องการมากที่สุด แต่มีศักยภาพในระดับปานกลาง เนื่องจากกิจกรรมการท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อพื้นที่ สอดคล้องกับงานวิจัยของ มาศศุภา นิมบุญจักษ์

(2558) พบว่า นักท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบทางการท่องเที่ยว ด้านกิจกรรม อยู่ในระดับมากที่สุด ดังนั้น ผู้ที่เกี่ยวข้องควรดูแลในส่วนของกิจกรรมพายเรือให้มีความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยว ส่งเสริมกิจกรรมอื่น ๆ นอกจากกิจกรรมพายเรือ รวมทั้งปรับเส้นทางของกิจกรรมพายเรือให้มีความเหมาะสมไม่ไกลจนเกินไป

2) ด้านที่พัก พบว่านักท่องเที่ยวชาวไทยมีความต้องการในระดับมากที่สุด แต่มีศักยภาพในระดับปานกลาง เนื่องจากที่พักดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาพัก สอดคล้องกับงานวิจัยของ มาศศุภา นิมบุญจาชนัก (2558) พบว่า นักท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบทางการท่องเที่ยว ด้านที่พัก อยู่ในระดับมากที่สุด ดังนั้น ผู้ที่เกี่ยวข้องควรปรับราคาที่พักและให้บริการให้เหมาะสมกว่านี้ เพิ่มตัวเลือกที่พักสำหรับนักท่องเที่ยวในหลาย ๆ ระดับและใกล้เคียงกับแหล่งท่องเที่ยว รวมไปถึงการดูแลความเรียบร้อย ความสะอาดของที่พัก เพื่อสร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยวที่มาใช้บริการ

3) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว พบว่านักท่องเที่ยวชาวไทยมีความต้องการในระดับมากที่สุด แต่มีศักยภาพในระดับปานกลาง เนื่องจากสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวจะเป็นทางเลือกให้นักท่องเที่ยวในการเลือกใช้บริการ สอดคล้องกับงานวิจัยของ มาศศุภา นิมบุญจาชนัก (2558) พบว่า นักท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบทางการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกอยู่ในระดับมากที่สุด ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องต้องพัฒนาในส่วนของป้ายประชาสัมพันธ์ให้มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย เพิ่มที่จอดรถที่สะดวกและเพียงพอสำหรับนักท่องเที่ยว ส่งเสริมการให้บริการข้อมูลและการประชาสัมพันธ์ในแหล่งท่องเที่ยวที่ชัดเจนเปิดโอกาสให้ร้านค้าอื่น ๆ เข้ามาให้บริการเพื่อเป็นการเพิ่มตัวเลือกให้กับนักท่องเที่ยว สถานพยาบาลและเจ้าหน้าที่ที่ดูแลต้องเพียงพอและมีประสิทธิภาพ

4) ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว พบว่านักท่องเที่ยวชาวไทยมีความต้องการในระดับมากที่สุด แต่มีศักยภาพในระดับปานกลาง เนื่องจากความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวจะทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวได้สะดวก ปลอดภัยและคุ้มค่ากับการเดินทางมาเยี่ยมชม สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชิตวร ประดิษฐ์รอด (2559) พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความคิดเห็นของเรื่องการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก ดังนั้น ผู้ที่เกี่ยวข้องควรปรับปรุงในส่วนของป้ายบอกเส้นทางในการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวให้ชัดเจน ปรับปรุงถนนหนทางไม่ให้เป็นหลุมเป็นบ่อ เพื่อให้การคมนาคมเรียบง่าย สะดวกและปลอดภัย อีกทั้งปรับราคาให้เหมาะสมกับนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่ม

5) ด้านความดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว พบว่านักท่องเที่ยวชาวไทยมีความต้องการในระดับมากที่สุด แต่มีศักยภาพในระดับปานกลาง เนื่องจากความดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวเป็นเป้าหมายที่สำคัญที่นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมชม สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐพล สิริพรพิสุทธิ์ (2559) พบว่า ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการมาเที่ยวจังหวัดหนองคาย ด้านสิ่งดึงดูดใจในการท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก ดังนั้น ผู้ที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริมความเป็นเอกลักษณ์ให้โดดเด่น สร้างบรรยากาศที่สงบ ร่มรื่น ปรับปรุงระบบนิเวศบริเวณใกล้เคียงให้น่าสนใจ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1.1 ควรพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวของชุมชน ชุมชนมีศักยภาพด้านพื้นที่ ด้านระบบนิเวศสูง โดยเฉพาะความสวยงามและความอุดมสมบูรณ์ของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ดังนั้น ชุมชนควรนำแนวทางการพัฒนาไปเสริมสร้างศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวให้เหมาะสมและยั่งยืน เพื่อพัฒนากิจกรรมทางการท่องเที่ยวให้เหมาะสมต่อไป

1.2 ควรจัดตั้งกลุ่มองค์กรเพื่อการท่องเที่ยว เพื่อสร้างเครือข่ายภายในชุมชนให้มีปฏิสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน ก่อให้เกิดการมีส่วนร่วมกันภายในชุมชน นำไปสู่ปัจจัยแห่งความสำเร็จของเครือข่ายการท่องเที่ยวในชุมชน

1.3 ภาครัฐควรมีแผนงานปรับปรุงปัจจัยพื้นฐาน เช่น ถนน (การปรับปรุงผิวถนน) การคมนาคมให้สะดวกและปลอดภัยต่อนักท่องเที่ยว

1.4 องค์ประกอบการท่องเที่ยว 5As (สิ่งดึงดูดใจ ความสามารถในการเข้าถึง สิ่งอำนวยความสะดวก ที่พัก และกิจกรรม) มีผลต่อความคาดหวังหรือความต้องการของนักท่องเที่ยวซึ่งมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้การส่งเสริม สนับสนุน ต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาเพิ่มเติมในส่วนของพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวที่ถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการปรับปรุงแบบ กิจกรรม ให้เหมาะสมกับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว

2.2 ควรศึกษาขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเล เขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง เพื่อกำหนดพื้นที่ของการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างชัดเจนมากขึ้น ก่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน

2.3 ควรศึกษาความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติด้วยเพื่อให้ทราบถึงทัศนคติและความต้องการของนักท่องเที่ยวต่างชาติซึ่งสามารถนำผลที่ได้ไปเป็นแนวทางปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวให้ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติด้วย

เอกสารอ้างอิง

กรมการท่องเที่ยว. (2557). *สรุปสถานการณ์นักท่องเที่ยวเดือนกรกฎาคม 2557*. กรุงเทพฯ: กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

กองบรรณาธิการ ASTV ผู้จัดการออนไลน์. (2557). *12 เมืองต้องห้าม...พลาด - พลาดไม่ได้กับ 12 เมืองน่าเที่ยว*. สืบค้นเมื่อ 6 ตุลาคม 2559, สืบค้นจาก <http://www.manager.co.th/travel /viewnews.aspx? News ID=9570000125455>.

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2559). *รายงานภาวะเศรษฐกิจการท่องเที่ยว ฉบับที่ 4 เม.ย. - มิ.ย. 2559*. สืบค้นเมื่อ 31 ตุลาคม 2559, สืบค้นจาก http://www.mots.go.th/ewt_dl_link.php?nid=7789.
- กุลวดี ละม้ายจีน. (2552). *องค์ประกอบการท่องเที่ยว*. อุบลราชธานี: สาขาวิชาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- จิระพงศ์ ป้อมน้อย. (2555). *การศึกษาความพึงพอใจและพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่มีผลต่อการพัฒนาการด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์: กรณีศึกษา ตลาดน้ำคลองลัดมะยม เขตตลิ่งชันกรุงเทพมหานคร*. การจัดการธุรกิจบริการ. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- ฉัตรชัย อินทสังข์ และดุฎฐิเทียมเทศ บุญมาสูงทรง. (2555). แหล่งข่าวสารการท่องเที่ยว จากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานนครราชสีมาตามการรับรู้ของนักท่องเที่ยว. *วารสารการจัดการธุรกิจมหาวิทยาลัยบูรพา*, 1(1), 120-130.
- ชล ลี. (2555). *ทฤษฎีลำดับชั้นความต้องการของมาสโลว์*. สืบค้นเมื่อ 20 ธันวาคม 2559, สืบค้นจาก <http://www.idis.ru.ac.th/report.index.php?topic=2421.0>.
- ชิตวร ประดิษฐ์รอด. (2559). *ปัจจัยองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว และปัจจัยแรงจูงใจในการท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวปริมาณพลของคณวิทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร*. การค้นคว้าอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
- ณัฐพล สิริพรพิสุทธิ์. (2559). องค์ประกอบของภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในจังหวัดหนองคายที่มีผลต่อความพึงพอใจและความภักดีของนักท่องเที่ยวชาวไทย. *วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย*. 11(38), 56-66.
- ธนกฤต สุทธินันโทชิต. (2559). *ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในอุทยานแห่งชาติธารเสด็จ - เกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี*. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- นิตา ชัชกุล. (2550). *อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). *การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน*. กรุงเทพฯ: เพรสแอนด์ ดีไซน์.
- พรศิริ ปินนาราวี. (2555). *ความคาดหวังและการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อการท่องเที่ยวในอำเภอป่า จังหวัดแม่ฮ่องสอน*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยว, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- มนัสสุวรรณ. (2545). *แนวทางการใช้ประโยชน์ทรัพยากรการท่องเที่ยวของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องซึ่งชุดเอกสารการสอนชุดวิชาทรัพยากรการท่องเที่ยวของไทยสาขาวิชาวิทยาการจัดการ. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช*.
- มาศศุภา นิยมบุญจักษ์. (2558). *การศึกษาองค์ประกอบทางการท่องเที่ยวและการมีส่วนร่วมของชุมชนที่มีผลต่อความยั่งยืนทางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเขาสนนอกแก้ว (อุทยานแห่งชาติเขาแหลม)*. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

อติยา บัวศรี และสุพาดา สิริกุตตา. (2558). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจและความภักดีของนักท่องเที่ยว ที่มาท่องเที่ยวในจังหวัดกาญจนบุรี. *วารสารบริหารธุรกิจศรีนครินทรวิโรฒ*, 6(1), 114-123.

Holloway & Robinson. (1995). *Marketing for Tourism*, 3rd ed, Longman, Essex.

Yamane, T. (1973). *Statistics: An Introductory Analysis*. 3rd ed. Newyork : Harper and Row Publication.